

MÉCS LASZLÓ:

VERSEK

HEVERÉSZÉS.

Az erdőszélen háton heverek,
Tücsökszájjal zenél a kerevet.
Közel virágzik vetés és kaszat...
Egy nagy piros pipacs kacéran rám kacag.

Komoly vetés s komolytalan pipacs
együtt: ez voltam én rég! Mint ripacs
tücsök vagy más csavargó, ki fütyül
egész világra felelőtlenül:

Fütyültem Tündérország útjain
s mélyek voltak boldogság-kútjaim.
Fütyültem Kenyér-ország szép komoly
ösvényein, mint testté vált mosoly.

Fütyültem Halál-ország rétjein,
hogy hessegessem szörnyű félszeim
és gyémánt volt a lábbelim pora.
Ez volt költő voltom első kora.

Komoly lettem: pipacstalan vetés.
Próféta gond lett minden nevetés.
A dicsőség lova megérkezett
és ráültettek titkos, gyors kezek.

Ahol csak kisebbségi magyarok
szenvedtek, lovon jártam nem gyalog.
A tútorom csak Isten maga volt.
Versemnek ezerjófű szaga volt.

Költő voltom e másod-korszaka
megszűnt, hogy megszűnt a cseh éjszaka.
Az lettem: közéleti tényező,
akit minden boldogság éhez

úgy néz, mint aki tud és aki kész
csodát csinálni, mint híres bűvész,
szárnyas lovam befogták szántani,
a szenvedés ugarját áldani.

Mivé lettél költői diadal?
Házam sóhaj-vár lett: sóhivatal!
Kenyérgond és könnyakta vesz körül:
„Uram segítsen, szavába kerül!”

Futok. Szívemben jószág-zene van,
A nagyuraknak röntgen-szeme van,
látják: nem osztok s nem szorzok s laza
ígéretekkel engednek haza.

Új szenvedők jönnek. A hajsza nagy.
A költő-álmok mélyen alszanak.
Ki lopta el barázda-csendemet,
amely felett pacsirták zengenek?

Jó heverészni most e hűvös fűvön,
jó megbámulni, mint tündért, külön
a vadrózsát s Holdat, mint csodált,
először látott, sohasem volt Csodát!!!

VIDÁM VADÁSZ EL-ELMERENG.

A réten virág-szerелеm.
A lábam lázzal terelem.

Virít a bokros burgonya,
szerelmes foglyok otthona.

Szél zeng a búza-tengeren,
mélyén titokban gyöngy terem,

piros gyöngy: vadász-vigalom.
Vadat véd: vetés, tilalom.

Vetés közt ösvény: nyargalász
a láb, csikland a sok kalász.

Kutyám hol fut, hol meg-megáll.
Puskámban alszik a Halál.

Puskával járok. Ez a rend.
De vidám lelke elmereng.

Vadat véd vetés, tilalom.
Hegyen-völgyön lakodalom.

De véget ér a hopszasza:
éten rendet vág a kasza,

asztagba gyűl a gabona,
nyulak, fácánok otthona.

A bűvöhely kevesbedik:
ássák a krumplit, jaj, pedig

megszűnik minden tilalom,
hegyen-völgyön ősz, siralom.

a vadat a rémek terelik,
törik a zörgő tengerit,

maradna még csalit, berek,
de ott a lomb pereg, pereg.

Vidám vadászt víg eb vezet
s míg szívük csupa élvezet,

rémtől remeg a védtelen
vad s féktelen a félelem!

Ily skálát jár meg életünk.
Előbb boldog-biztos szívünk.

Ó gyermek-mesék kertjei!
Ó kamasz-vágyak berkei!

Gyermek-mesék közt a Halál
vadászgat s prédát nem talál.

Ó rózsák parkja, szerelem!
Szívet elrejtő rejtelem!

Titok-rózsák közt a Halál
vadászgat s prédát nem talál. —

Ó férfi-álmok erdeje,
kenyérvetések erdeje!

Erdőn, vetésben a Halál
vadászgat s prédát nem talál.

Szívünk bujósckázhat vele,
mert esókkal, fénnel van tele.

De egyszer egy Rém átsuhan,
míg bujócskázunk boldogan

s a gyermek-mesék kertjei
eltűnnek. Rózsák berke hí.

De gordonkáz a gond-sereg
s a rózsák szirma lepereg.

Gyorsan reggeltől estelig
a bűvőhely kevesbedik.

A férfi-nyár arat, arat
s rejtekhelyünk alig marad.

S egy könnyes őszi estelen
erdőnk, bozótunk meztelen

lesz, mint a vessző s vasdorong.
A szív didereg, a szív szorong.

Halál vadászat nesztelen.
A szív felsír: mi lesz velem??

Mi lesz velem én Istenem?
Ki véd meg engem, ha Te nem?!

Mécs László